

— Която дойде най-рано да донесе храна на своя мъжъ! Така и решили. . .

На другия день тѣ се събрали и зачакали, коя жена ще дойде най-рано.

Откъмъ селището се задала невѣстата на майсторъ Зая. Станало му много мъчно, но останалъ твърдъ на решението си. И така майсторитѣ зазидали невѣстата на Зая. Отишли си съ вѣра, че нѣма да се срути вече моста.

Зазидааната плакала презъ цѣлото време и тамъ, гдето сж капали сълзитѣ ѝ, зидарията не засъхнала. Въ своитѣ мъчения невѣстата бутнала главата си и тя изскочила навънъ. Ала тѣлото си не могла да извлѣче. Заяо не можалъ да изтрае и отишълъ при моста, но що да види: неговата жена си подала главата и съ сълзи на очи го замолила да разбие зидарията, за да си протегне и краката. Той взелъ чукъ и длето и направилъ четири отвора. Тя си изопнала краката, напрегнала се и, за голѣма почуда на Зая, цѣлиятъ мостъ се раздвижилъ. Заю се уплашилъ и хукналъ къмъ гората.

Когато бубулечкитѣ видѣли, че тѣхниятъ мостъ тръгналъ, завикали въ ужасъ: Самодивата на моста! Самодивата на моста! А ние, хората, ѝ викаме костенурка.

Отъ тогава и до днесъ костенурката влачи на гърба си моста на бубулечкитѣ и дири своя мъжъ, за да разбие и останалото костено градиво.

Вгледайте се въ костенурката и ще се увѣрите, колко много е измъчена отъ моста на бубулечкитѣ.

Василъ Дунавски

МАРШЪ НА НОВООСВОБОДЕНИТЪ ДЕЦА

Напредъ! Напредъ! Деца на робство бѣхме,
безъ родна книга, пѣсень, школо, речъ,
въ сълзи и кръвъ душитѣ си топѣхме,
че безъ пощада бѣше вражи мечъ!

Но слънце грѣйна надъ земя ни клета,
народътъ ни въздъхна облекченъ,
на Кирилъ и Методи пакъ завета
възкрѣсна съ ореолъ огрѣнъ.

Напредъ! Непредъ! Деца на свободата,
съсъ родна книга, пѣсень, школо, речъ!
Напредъ! Напредъ! Да прѣснемъ тъмата,
единъ великъ народъ да станемъ вечъ!

Христо Бояджиевъ